

РЕШЕНИЕ

№ 26631

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **4201** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 12034 от 08.04.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ 439000-8830 от 30.03.2026 г. по описа на 03 Районно управление (РУ), Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) – В., подадена от И. Ц. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. Г. Г. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, офис 14 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от ЗДвП № 26-0439-000015 от 25.03.2026 г., издадена от началник сектор към ОДМВР-В., 03 РУ, с която спрямо оспорващата е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 6 месеца“.

С жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон и е в несъответствие с целта на закона. Посочено е, че не са налице основанията за издаване на процесната ПАМ, тъй като в деня преди да бъде издадена заповедта, 25.03.2026 г., оспорващата е заплатила задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил. Изложени са аргументи, че ПАМ е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация. Инвокират се доводи, че при липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция или фактически функционира като санкция. В тази връзка е изложено,

че към момента да издаване на заповедта не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административна мярка с оглед целта на закона, при положение че противното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановено. В хода на съдебното производство, оспорващата, редовно призована, не се явява и се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и предлага да бъде уважена по изложените в нея аргументи. Претендира сторените съдебно – деловодни разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – началник сектор 03 РУ, ОДМВР-В., редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище на 10.06.2026 г., с което се оспорва жалбата, предлага да се отхвърли и да се потвърди обжалваната заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното от оспорващата адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия АД, бл. № 708560 от 24.03.2026 г., издаден от С. П. П., на длъжност „полицейски инспектор“ при 03 РУ, ОДМВР-В., с който е установено, че на 20.03.2026 г., около 18:30 ч., И. Ц. П. е управлявал собствения ѝ лек автомобил Ф. Д. с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], жк. В. В. до [жилищен адрес] като при извършена проверка е установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред, тъй като е deregистриран на 03.03.2026 г. на основание несклучена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. АУАН е съставен във връзка с извършваща се проверка, съгласно заповед № 439-103 от 23.03.2026 г. на началника на 03 РУ при ОДМВР-В.. Констатираното нарушение е по чл. 140, ал.1 ЗДвП. И. П. е подписала АУАН без възражение. С АУАН е иззето СУМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ № 26-0439-000015 от 25.03.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на началник на сектор В. С. Н. при 03 РУ-ОДМВР В. по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 81213-1636 от 07.12.2021 г. на главен секретар на МВР, заповед № 3653-9805 от 20.12.2023 г. и заповед № 3653-7399 от 04.09.2025 г. на директора на ОДМВР, както и писмо № 365р-23878 от 29.04.2026 г. на началника на сектор „Човешки ресурси“, ОДМВР-В..

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.

1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) гг)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляването от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай са налице данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. г., но не и такива, че писмото е получено от неговия адресат, за да се презумира, че оспорващата е запозната с него.

Видно от приложената по делото застрахователна полица № BG/02/126001046815 от 24.03.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Ф. Д. с рег. С., се установи, че веднага след нарушението на 24.03.2026 г. и преди издаване на оспорената ЗППАМ от 25.03.2026 г., за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Обществения интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на И. Ц. П. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)гг) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач,

който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 525,11 евро (петстотин двадесет и пет евро и единадесет евроцента) – държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът не уважава направеното от ответника възражение за прекомерност на търсеното от оспорващата адвокатско възнаграждение, тъй като е налице процесуална активност от упълномощения адвокат, който участва в откритото по делото съдебно заседание, както и че към жалбата е мотивирал искане по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. Ц. П., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП № 26-0439-000015 от 25.03.2026 г., издадена от началник сектор към ОДМВР-В., 03 РУ.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Ц. П., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 525,11 евро (петстотин двадесет и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: